



стор.2

ЯК ПЕРЕЖИТИ ВТРАТУ РІДНИХ?

Найпростіше, що може зробити людина, – це взяти Євангелію й читати її.



стор.4

ЗАМІСТЬ ХВИЛЮ- ВАННЯ - ДІЯТИ

Я побачив, як змінився наш внутрішній стан, коли ми всю силу спрямували на добрі діла.



стор.5

ЯК ПРАЦЮЄ МОЛИТВА?

Молитва – це боротьба. Це справжнісінька війна зі злом.

ГОЛОС



НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№8 серпень 2022

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ВІЧНІ ЦІННОСТІ

ЛЮБОВ, ЯКА НАЗАВЖДИ

Господи, я хочу запитати Тебе: чому Ти любиш своїх дітей? Я не хочу, щоб моє запитання здалося Тобі нешанобливим, але тільки небесам відомо, скільки болю ми завдали Тобі. Чому Ти терпиш нас? Ти даруєш нам кожен подих, але чи дякуємо ми Тобі? Ти даруєш нам тіла, не схожі одне на одне, але чи прославляємо ми Тебе? Навряд чи.

Ми нарікаємо на погоду. Ми сваримося через свої іграшки. Ми сперечаємося про те, кому дістанеться той чи інший континент. Не минає й хвилини, як деесь хтось користується Твоїм ім'ям, проклинаючи забитий палець (ніби в цьому була Твоя провина)...

Ти наповнюєш світ їжею, а ми звинувачуємо Тебе за голод. Ти утримуєш нашу планету на її осі і не даєш розтанути льодовикам, а ми звинувачуємо Тебе в байдужості. Ти даруєш нам блакитні хмари, а ми потребуємо дощу. Ти даєш дощ, а ми просимо сонця (начебто ми знаємо, що краще).

Ми більше аплодуємо якомусь знаменитому футболісту, ніж Тобі, Богові, який нас створив. Ми більше пісень підносимо місяцю, ніж Христу, який нас спас. Ми схожі на мошку, що сидить на хвості в слона, і все ж таки вимагаємо, щоб Ти знайшов нам місце на парковці. А якщо Ти не даєш нам того, чого хочемо, ми заявляємо, що Тебе немає (наче наша думка щось змінює).

Ми забруднюємо світ, який Ти нам доручив. Ми неправильно користуємось тілами, які Ти дав нам. Ми ігноруємо Слово, яке Ти послав. І ми вбили Сина, яким Ти став. Ми розпещені діти, які забирають, б'ють, жбурляють і святотатствують.

У Тебе є всі підстави, щоб залишити нас. Я б так і вчинив! Я б умив свої руки, відмовив-



шись від цього безладу й почав би все спочатку на Марсі. А як зробив би Ти?

Я бачу відповідь у сході сонця. Я чую відповідь у сплеску хвилі. Я відчуваю відповідь, торкаючись ніжної шкіри дитини.

Батьку, Твоя любов ніколи не припиниться. Ніколи. Незважаючи на те, що ми відштовхуємо Тебе, ігноруємо, не слухаємо Тебе, Ти ніколи не змінишся. Наше зло не може применшити Твоєї любові. Наша праведність не може її збільшити. Ми не можемо заслужити її своєю вірою. Ти не станеш любити нас менше, якщо ми впадемо. Ти не станеш любити нас більше, якщо ми досягнемо успіху.

Твоя любов ніколи не припиниться.

Як знайти їй пояснення? Можливо, ми знайдемо відповідь у іншому запитанні.

Матері, чому ви любите своїх немовлят?

Знаю, знаю, це немудре запитання, але підіграйте мені трошки. Чому?

Протягом кількох місяців ця дитина завдавала вам болю.

Він (або вона) викликав усі ці прищі на обличчі, і ваша хода стала схожою на качину. Через неї вся ваша з'їдена вечеря поверталася назад вранці, коли вам нудило. Ця дитина штовхалася у вашому животі, займала місце, яке їй не належало, і поглинала їжу, яку не готувала.

Ви берегли цю дитину в теплі. Ви оберігали її від небезпеки. Ви стежили за тим, щоб вона завжди була ситою. Чи сказала вона вам хоч раз спасибі?

Жартуєте? Щойно з'явившись на світ, ця дитина видає оглушливий крик. Кімната занадто холодна, пелюшки занадто жорсткі, медсестра дуже груба. І що ж потрібно дитині? Йому потрібна мати.

А вам не хочеться перепочити? Я маю на увазі, що всю роботу за останні дев'ять місяців робили ви. Може, настала черга батька? Ні, йому тут не впоратися. Дитині потрібно до матері. Вона навіть не попередила, що йде. Просто прийшла. І як прийшла! Просто по-варварськи! Мама кричала від болю. Вона рвала простирадла й кусали до

болю губи. Тільки подивіться на себе. Спина болить. Голова розколюється від неймовірної тяжкості. Тіло все просочене потом. Кожен м'яз напружений і розтягнутий. Вас має просто переполювати гнів, але чи це так?

Зовсім навпаки. На вашому обличчі відображена любов, яка триватиме довше, ніж завжди. Ця дитина нічого не зробила для вас. Однак, ви любите її. Вона завдала болю вашому тілу, а вранці викликала нудоту в організмі, проте ви дорожите нею. Її личко все вкрите зморшками, а очі – пеленою, але ви тільки й кажете про її красу та яскраве майбутнє, що на неї чекає. Наступні шість тижнів вона буде будити вас щонаочі, але хіба це має значення? На вашому обличчі все написано. Ви просто божеволієте. Чому?

Чому мати любить своє немовля? Тому що воно її дитина? Більш того, тому що ця дитина – частина її. Її кров. Її тіло. Її м'язи та хребет. Її надія. Її спадщина. І їй зовсім байдуже, що вона їй нічого не дала. Мама знає, що немовля безпо-

радне, слабке. Вона знає, що немовлята не просять прийти в цей світ.

Бог знає, що ми не просили цього. Ми – Його задум. Ми – частина Його. Його обличчя. Його очі. Його руки. Його дотик. Ми – це Він. Вдивіться уважніше в обличчя будь-якої людської істоти на землі, і ви побачите Його подобу. Незважаючи на те, що деякі нагадують лише найвіддаленіших родичів, це не так. У Бога немає племінників, у Нього є лише діти.

Як це неймовірно, але ми складаємо Тіло Христа. І хоча ми можемо чинити не так, як наш Батько, немає більшої істини ніж те, що ми Його частина. Це постійний факт. Він любить нас. Ніщо не може відлучити нас від Його любові (див. Рим.8:38-39). Якби Бог не промовив цих слів, було б безглуздо писати їх. Але оскільки Він це сказав, безглуздо не вірити Йому. Ніщо не може відлучити нас від любові Божої, але як важко декому досягнути цю істину.

Ти думаєш, що скоїв таку провину, яка позбавила тебе Його любові? Зрада. Порушення обіцянки. Думаєш, якби ти цього не зробив, Він любив би тебе більше? Думаєш, якби ти був кращим, Він любив би тебе більше? Якби ти був праведніший, Його любов була б сильнішою?

Ні, ні й ще раз ні.

Божа любов не схожа на людську. Його любов виходить за межі загальноприйнятої. Його любов бачить твій гріх і продовжує тебе любити. Чи схвалює Він твою провину? Ні. Чи потрібно тобі покаятися? Так.

Але для кого тобі це потрібно зробити? Для Нього чи для себе? Він не потребує вибачення та виправдання. Він завжди любитиме тебе, не більше й не менше, ніж зараз.

Макс ЛУКАДО

ІНТЕРВ'Ю ІЗ СЛУЖИТЕЛЕМ

ЯК ПЕРЕЖИТИ ВТРАТУ РІДНИХ?

Василь ПАЛАМАРЧУК,
заступник старшого єпископа
Об'єднання Церков ХВЕ
Волині, пастор церкви смт.
Торчин

— Чи може Бог зцілити душу людини, яка пережила втрату рідних на війні?

— Коли ангел говорив із Марією, сповіщаючи Діви про народження Сина, він сказав: «Чи є яка річ неможлива для Бога?» Бог створив душу людини, і Він є цілителем душі. І зціляти Він може раптово, а може й з плином часу.

— Які перші кроки має зробити людина, щоб отримати це зцілення?

— Якщо в людини фізична хвороба, то важливим у процесі одужання є те, чи довіряє вона своєму лікарю. І взагалі те, чи йде вона до лікаря. Так само в духовному житті. Головною тут є віра й довіра Богові, бо в Писанні сказано, що без віри догодити Богові неможливо.

— А що ж далі, коли людина вже вірить?

— Найпростіше, що може зробити людина, це взяти Євангелію й читати її. Друге, а це може бути важче, знайти людину, священнослужителя, яка може тебе наставити й підтримати. Не в кожному регіоні України тепер легко знайти того, хто може допомогти у вивченні Біблії, дати якісь тексти з Писання, які підбадьорять. І головне, починати все треба з того, щоб навчитися розмовляти з Богом у молитві, шукаючи Його втіхи, настанови, спрямування. Бог хоче говорити з людиною, тому дуже важливо говорити з Ним і слухати Його.

— Що робити з почуттям вини через те, що не вберіг близької людини?

— Насправді, живучи в фізично обмеженому тілі, ми не можемо змінити багато чого. Скорше, намагаючись допомогти, ми могли б тільки нашкодити. У Писанні сказано, що без Божої волі й волосина не впаде з голови людини. Це значить, що ми не можемо змінити нічого, якщо Бог призначив людині відійти з землі. І немає значення, яким способом людина відійде. Тут головне, що Бог тримає в руках не просто всесвіт, а й конкретно кожну людину.

Усвідомлення цього іноді дається дуже важко. Я відчув це на собі. Був час, коли помирала моя донька. Стоячи біля неї, я почував себе піщинкою, бо не міг нічого змінити. Коли твоя дитина



падає, ти можеш її підняти, коли вона просить хліба, ти можеш подати, але є багато випадків, коли ти не можеш нічого зробити. Ми не можемо в усіх випадках захистити своїх близьких від смерті, від важких хвороб, які приходять знезапачка. Бачимо лише, що в деяких ситуаціях Бог виходить назустріч і зціляє, а в інших — людина відходить із цієї землі.

Тобто варто прийти до усвідомлення: ми можемо лише просити в Бога про захист, але захистити може лише Бог.

— Як навчитися жити після втрати рідної людини?

— Будь-яка рана гоїться не одразу. Можна лише обезболити, полегшити біль. Це стається тоді, коли людина приходиться до Бога, молиться, читає Його Слово, де сказано: «Я пошлю Утішителя — Духа Святого».

Втішення — це процес, у якому передусім треба прийняти ситуацію й погодитися з нею, оскільки ми не здатні її змінити. Друге, варто сфокусувати свої думки на чомусь іншому. Хоча думки й спогади дуже важко відкидати, але ми повинні змусити себе перейти від думок про смерть до думок про життя. Бо ж довкола нас є інші люди, які потребують нас, є праця, яку ми маємо виконувати.

— Як вам вдалося це зробити практично?

— Одразу ж після втрати ти ніби хочеш зберегти все в пам'яті, тому переглядаєш фото, згадуєш приємні моменти. І це не приносить полегшення, а ятрить душу. І тут важливо було взяти владу над собою і не те, щоб забути, а переключитися на інше. Це мені допомогло. Я знав, що маю бути прикладом для інших людей, які в чомусь були слабші від мене. У чо-

мусь брав приклад із сильніших, із тих, хто вже пройшов таке, бо не я перший, хто пережив таку втрату. Це теж важливо усвідомити.

Так, залишився рубець, залишилися спогади й біль, але всі, хто діяв так, змогли пройти це. Тут люди тобі не допоможуть, ти мусиш допомогти сам собі. Мусиш сам робити правильні кроки до свого зцілення.

— Які взагалі думки та висновки про війну ви зробили за цей час?

— Часто у фільмах чи книгах про війну зображується героїзм. І це додає війні позитиву. Я ж приходжу до висновку, що війна — це абсолютне зло. Друге — війна показує внутрішній стан багатьох людей. У мирний час є люди, на яких ми не звертали уваги, але війна виявила, наскільки сміливими й чесними вони можуть бути. Інші, навпаки, здавалися нам сильними, а виявилися зрадниками чи слабкими. Третє, уроки війни — це уроки об'єднання нації, коли ті, кому трохи легше, підтримують тих, кому скрутніше. Це коли ті, хто пішов захищати інших, не турбуються за своє життя чи комфорт. Це ті, які днями й ночами стоять у молитві, ті, які віддають останнє... На жаль, є і ті, хто використовує війну для своїх цілей.

І найцінніше, що бачу в ці часи, — це те, що люди почали наворачтатися й шукати Бога. Іноді з болем запитує себе: «Невже нам потрібно пережити таке страхиття, щоб наблизитися до Бога?» Але й безліч приказок свідчать про це. Та я дуже хочу, щоб і тоді, коли настане мир, ми не перестали шукати Бога. Бо з Ним добре не лише в часи війни, а й в часи благополуччя.

Розмовляла
Галина ФУРМАН

СЛУЖІННЯ ЦЕРКВИ ДЛЯ ВИМУШЕНО ПЕРЕСЕЛЕНИХ ОСІБ



27 серпня «Церква Христа Спасителя» м. Луцьк провела благодійний захід для вимушено переселених осіб.

Люди, які постраждали від війни, прийшли в дім молитви разом зі своїми дітками. Дорослих запросили до залу для зібрань, а діток — в класну кімнату на дитячу програму.

У цей день до церкви завітали близько 130 чоловік. Тут вони почули спів гурту «Левит», а також проповідь Слова Божого, виголошену єпископом Миколою Петровичем Синюком. Після цього всіх запросили на вечерю до нижнього залу, де вже були святково накриті столи. А ще молодь пригощала кавою та солодощами.

Гості церкви мали можливість познайомитися, поспілкуватися, поставити запитання, подякувати. Дуже приємно було чути від переселенців такі фрази: «Я сьогодні забула, що в нас війна», або: «Я шукаю Бога», «Спасибі вам за любов до нас».

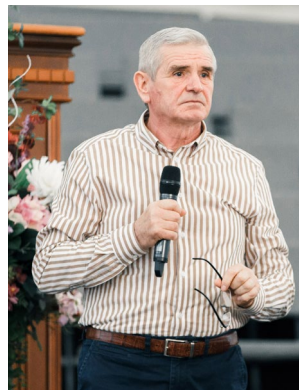
Дітки ж в цей час слухали біблійний урок, розмальовували сумки, брали участь у веселих конкурсах і згодом, переповнені радісними емоціями, із подарунками в руках повернулися до своїх батьків.

Дорослі теж не залишилися без подарунків, кожен отримав пакунок із гігієнічними та м'якими засобами.

Дуже приємно, що саме церква в час війни стала місцем прихистку та допомоги людям. Тому, «роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пожемо, коли не ослабнемо» (Гал.6:9).

Неля ОНИЩУК.

Фото: Вадима Власюка.



НЕКРОЛОГ

3 серпня 2022 року відійшов у вічність Петро Костянтинів Кравчук (народився 11 липня 1962 року), засновник благодійного фонду «Доброта». Йому нещодавно виповнилося лише 60 років. Він був першим із християн нашого братства, хто став депутатом Верховної Ради України, займав високі посади в українському уряді. Був патріотом своєї країни, дуже чуйним до потреб братства й багато допомагав йому матеріально та організаційно.



Старший єпископ УЦХВЕ Михайло ПАНОЧКО висловив від імені братерства співчуття родині Петра Кравчука та церкві. Зокрема сказав: «Петро Костянтинів піклувався про захист Батьківщини: через фонд «Доброта» було передано нашим військовим понад 50 позашляховиків, багато гуманітарної допомоги людям, які виїхали з території бойових дій».

Нам дуже жаль, що не стало між нами такого мужа, який мав прогресивний погляд на стосунки Церкви та держави, на участь християн у розбудові успішної України. Я часто відвідував гостинний дім брата й друга, який умів сказати правду прямо в очі, прислухався до його порад.

Господь відкликав Свого сина в небесну країну, де не буде болю й розлук, де вічна краса та вічне благословенне життя з Ісусом, у Якого він вірив, щиро молився й творив багато добрих справ.

Світла пам'ять про нього завжди буде в наших серцях! До зустрічі, брате, у небесах! Дружині Олі, всім синам та їхнім сім'ям щире співчуття! Хай Господь утішить усіх вас!»

Волинське об'єднання Української церкви ХВЕ та місія «Голос надії» висловлюють щирі співчуття родині Петра Костянтинівича Кравчука та моляться за їхнє благословення.

БУДЬТЕ МИЛОСЕРДНІ

ТАБІР ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ:
РАДІСТЬ ПІД ЧАС ВІЙНИ

На базі відпочинку «Єдність» у м. Ковель, що на Волині, 4 липня 2022 року відбулося відкриття оздоровчо-реабілітаційного табору для людей з інвалідністю. Організатор дійства Павло Смаль, директор департаменту УЦХВС, що допомагає людям із порушеннями слуху, сподівається, що тут учасники знайдуть розраду для своєї душі.

го апарату під назвою «Ваг твого рішення». Упродовж 7 днів відпочивальники разом із волонтерами табору вивчали біблійні принципи життя, наприклад: «царюй, служачи», «обіцяй, виконуючи», «даруй, благословляючи», «прощай, відпускаючи» і т. ін. Кожен із присутніх мав змогу особисто поспілкуватися зі служителем (пастором або дияконом), поставити запитання, поділи-

мами над Божим Словом.

Завдяки гуртку «Handmade» охочим вдалося власноруч виготовити дерев'яні світильники, які під час закриття табору лишили ввічними. Це створило особливу теплу атмосферу.

Великий внесок у цьогорічну програму ретрит-центру здійснила громадська організація з м. Ковель «Жест допомоги». Голова організації

Психологиня виклала семінар за назвою «Ти — в цілому світі! Цілий світ — у тобі!» Він був спрямований на розвиток позитивного мислення та формування позитивного сприйняття дійсності.

Загалом під час першого заїзду табору «Єдність» відпочило та оздоровилося близько 100 людей з порушенням опорно-рухового апарату.

З 14 по 21 липня відбувся

Боже Слово, купатися у водоймі, грати в ігри, відвідувати кафе та інші локації на території бази.

Важливим елементом цьогорічних заїздів була щоденна молитва за мир в Україні, яка розпочиналася о 15:00 біля місця розпалювання вечірнього вогнища. Усі охочі приєднувалися до цієї спільноти.

Так добре, що, незважа-



Упродовж 15 років на території «Єдності» люди з інвалідністю мають змогу оздоровитися як фізично, так і духовно, адже християнські цінності є основою програми для тих, хто відпочиває.

З 4 по 11 липня відбувся перший заїзд для людей із порушенням опорно-рухово-

тись проблемами, разом помолитися за потреби.

Один із компонентів відпочинку — спільність біля вечірнього вогнища. Це час, коли волонтери та відпочивальники мають можливість спілкуватися один із одним, співати, декламувати вірші, свідчити, молитися та ділитися розду-

ції Ярослав Котилко разом із юристом Валентином Гайдашук та психологинею Надією Медведюк влаштували практичну зустріч на тему прав людей з інвалідністю в суспільстві. Відпочивальники мали змогу почути від адвоката інформацію про отримання пільг, субсидій та відпусток.

наступний заїзд для осіб з вадами зору (30 людей) та слуху (53 людини). Для них були організовані семінари, які викладали самі ж відпочивальники. Віра, спасіння, вічність — питання, які порушувались під час викладу. Учасники мали можливість спілкуватися біля вогнища, молитися, вивчати

ючи на важкий час в Україні, коли війна забирає життя мирних людей та приносить горе, існують місця радості та затишку. Табір «Єдність» — це проект, який завдяки Богові та небайдужим людям намагається дарувати щастя знедоленим.

Галина ФУРМАН

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ

ХРИСТІЯНИ, В НЕБЕЗПЕЦІ: В ЄВРАЗІЇ, АФРИЦІ ТА ІНДІЇ

Під час пандемії в багатьох країнах стало набагато складніше мандрувати, тому були розроблені нові методи контролю громадян. На початку не очікувалося, що обмеження проти хвороби обмежать навіть церкви й перешкоджатимуть християнам жити за своєю вірою.

Багато церков стали розміщувати свої служіння в інтернеті. Це дозволило досягти нових людей для Євангелії. Проте релігійна активність поза церквами часто обмежена законом у колишніх комуністичних країнах, у Євразії та Китаї, а також і в Ісламських країнах та Індії. Причина в тому, що євангелізм, місія та прозелітизм заборонені в тих країнах. Коли робота ЗМІ спрямована не лише на церковних членів, мовлення стає забороненим. А порушення заборон низка призводить до штрафів, судових розглядів, тюремного ув'язнення віруючих.

Цифрове мовлення було єдиним способом «збиратися» християнам під час пандемії. Світські ЗМІ стали

вести наступальні кампанії в Росії, Білорусі, Кавказі, Центральній Азії та Близькому Сході проти протестантських церков, які, мовляв, нав'язують «релігійну пропаганду», а деякі з них були закриті та навіть конфісковані через «незаконні дії».

Коли Росія вторглася в Україну, становище євангельських християн змінилося, особливо в Білорусі та Росії. 10 євангельських християн нещодавно було засуджено на термін від 3 до 6 років у Білорусі. Одну п'ятидесятницьку церкву в Мінську було закрито.

Багато П'ятидесятницьких пасторів у Росії були під тиском, тому що влада звинуватила їх, що вони не підтримують президента. Медіакомпанії працювали проти віруючих протестантів. Деякі християнські лідери залишили країну. Пастори з окупованих територій були заарештовані та депортовані на Донбас чи Росію. Деякі християни зникли безвісти й невідомо, чи живі вони ще.

Дев'ять штатів в Індії ухвалили «Акти про Релігійну



Свободу». Спочатку вони були спрямовані на захист примусово навернених, але сьогодні використовуються як інструмент у руках гінду-націоналістів. На деяких віруючих, які мирно свідчили про свою віру та розповсюджували Біблію, були відкриті судові провадження. В Уттар-Прадеш покаранням за несанкціоноване навернення у віру може бути до 10 років ув'язнення.

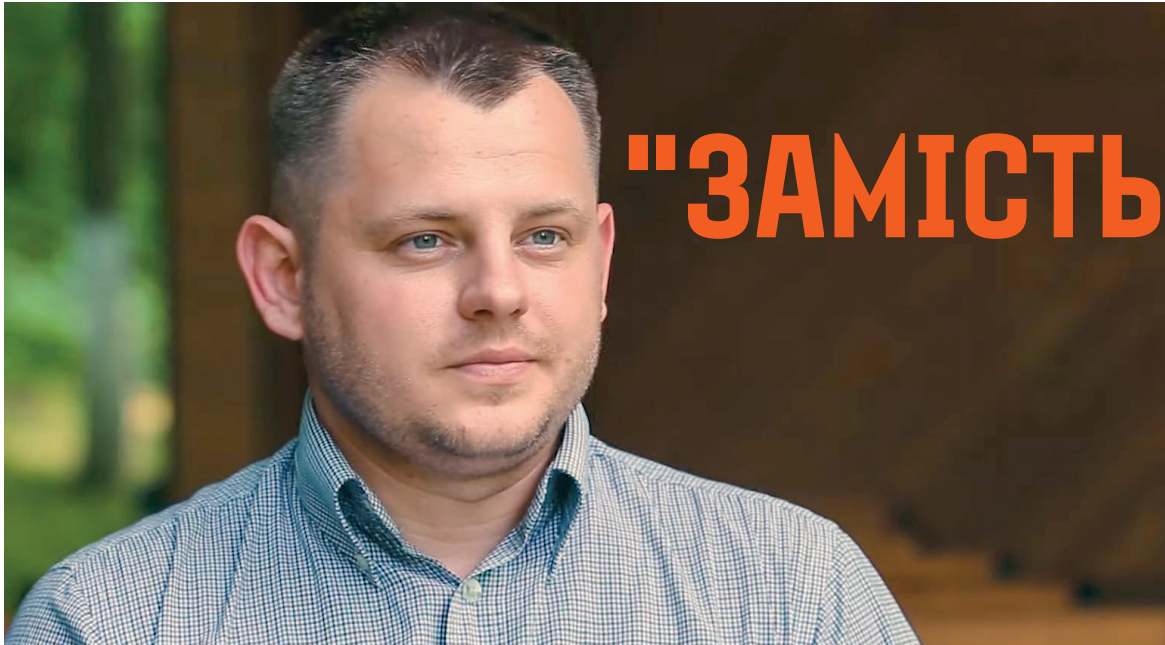
У штаті Карнатака уряд прийняв рішення, що всі

церкви і місіонери повинні бути зареєстровані. Незареєстрована місіонерська діяльність більше не дозволяється. Мета цього, щоб не дати проводити зібрання, заборонити домашні церкви. У Чхаттісгарху індійська цифрова газета The Wire нещодавно опублікувала (1 жовтня 2021) заяву лідера Хіндути перед високопоставленими політиками, що меншості Індії, такі як християни, повинні бути обезголовлені!

МОЛІТЬСЯ

- за пасторів і християн, які під загрозою в Росії,
- за євангельських християн у Білорусі, які ув'язненні,
- за зниклих пасторах із окупованих територій України,
- за християн в Індії, які перебувають під тиском нових законів, що обмежують їхню діяльність.

Раулі Лехтонен, П'ятидесятницька Комісія з Релігійної Свободи (PCRL)



"ЗАМІСТЬ

ВАДИМ КОРОЛЬЧУК: ХВИЛЮВАННЯ - ДІЯТИ"

Вадим Корольчук — пастор церкви у Фастові (Київщина), одружений, батько трьох дітей. Раніше з дружиною служив місіонером «Голосу надії» на Полтавщині.

Ми були вдома. На ніч я, як завжди, вимкнув телефон. Вранці прокинувся набагато раніше, ніж зазвичай, бо мав завести дітей до лікарні на прохання знайомих. Ввімкнувши телефон, побачив багато пропущених дзвінків. Передзвонив по одному з номерів і почув: «Ти що, спиш?» — «Так!» — «Ти мабуть один, хто ще спить... Війна почалася!» Ось так почалася війна особисто для мене.

Початок війни став ударом для нас із дружиною. Ми не знали, як діяти, що робити. У першу чергу стали на молитву. Дітей не турбували, хотілося, щоб вони дізналися про страшні новини якомога пізніше. Стали стежити за новинами — як розвиваються події, знову й знову молилися, телефонували до знайомих... Коли відкрилися магазини, я поїхав заправитися й закупитися. Так склалося, що на той момент вдома майже не лишилося продуктів.

Відразу ж зібрали церкву. Це була особлива гаряча молитва. Потім ще довго були разом, спілкувалися. І з надією, що Господь збереже нас, розійшлися по домівах. Так пройшов перший день. Наступного дня ми знову зібралися на молитву й стали облаштовувати сховище в підвалі нашої церкви. Ця спільна праця дуже згуртувала усіх і трохи допомогла відволіктися від хвилювань і стресу, що їх приносили новини. Під час повітряних тривог декілька десятків людей приходили до нашого сховища. Ми перебували разом із ними. Там звучала молитва, яка вселяла віру. Так щиро ми, мабуть, ще ніколи разом не молилися.

Вечорами ми з дітьми чули вибухи, шум літаків, що пролітали. До кінця ще не знали, що це гримає, де саме проходить лінія фронту. Але розуміли, що знаходимося недалеко від Києва, і якщо столицю братимуть в облогу, то наше місто стане черговим для захоплення. Усього за 30 км від нас розташований Васильків, і ми знали, що там відбуваються жорстокі бої проти диверсійних груп.

Діти боляче реагували на ці події. Ми не могли приховувати від них жорстоку реальність, адже вони й самі були свідками вибухів. Якось, коли ми були в місті, вони побачили на власні очі ракети й зрозуміли всю серйозність ситуації. Я розмовляв із дітьми відверто і казав, що ситуація непроста. Але також

навчав їх молитися, щоби Бог зберіг нашу сім'ю. І бачив, із якою ревністю вони ставали на коліна, кажучи: «Тату, будемо молитися!» Їхня дитяча віра нас по-особливому надихала. Упродовж певного часу я навіть записував їхні молитви, щоб потім переслухати.

Я бачив, як мої діти плачуть, як вони хвилюються. Усі були налякані. І зрозумів, що, як батько, маю в першу чергу попідкватитися про сім'ю. Тож на третій день війни я

вирішив завести дружину й дітей до своїх батьків на захід України. Дорога була благополучною й досить спокійною. Але саме там настав час моєї особистої боротьби — як далі діяти? Одна справа — за-

ЦИТАТА:

ПІД ЧАС ВІЙНИ Я СФОРМУВАВ ДЛЯ СЕБЕ ТРИ НАСТУПНІ ПРАВИЛА: ЗАМІСТЬ ХВИЛЮВАННЯ Я ПОВИНЕН ДІЯТИ; ЗАМІСТЬ ЖАЛЮ Я ПОВИНЕН ЖЕРТВУВАТИ; ЗАМІСТЬ ЗАНУРЕННЯ З ГОЛОВОЮ В ІНФОРМАЦІЙНІ ДЖЕРЕЛА, Я ПОВИНЕН МОЛИТИСЯ.

лишитися в тихому селі, де не чути ні повітряної тривоги, ні звуків літаків. Інша — повернутися на Київщину.

залі, але з того підвалу звучали особливі молитви. До нас приходило все більше людей із різних церков і конфесій. Усіх об'єднувало одне — молитва за те, щоб закінчилася війна. Наше сховище стало прихистком для багатьох — і вночі, і вдень. Стали роздавати гуманітарну допомогу — продукти, які привозили з заходу України — тим людям, які цього особливо потребували. Так розпочалася нова сторінка активного служіння церкви та моєї особистої діяльності під назвою волонтерство.

Деякі люди мені казали: «Вадиме, дякуємо тобі за таку інтенсивну роботу, коли просто не лишається часу на хвилювання. Ми не спали до цього часу, але нарешті сьо-

димо, дякуємо тобі за таку інтенсивну роботу, коли просто не лишається часу на хвилювання. Ми не спали до цього часу, але нарешті сьо-

димо, дякуємо тобі за таку інтенсивну роботу, коли просто не лишається часу на хвилювання. Ми не спали до цього часу, але нарешті сьодомого, наскільки ми потребуємо допомоги один від одного. А також того, наскільки необхідно мати всередині міцний стержень пріоритетів — що для нас головне. Я дивився на власну квартиру й думав: «Що мені брати з собою під час чергової тривоги?» І розумів: потрібно хапати дружину, дітей і бігти — це найцінніше, що в мене є. Також, зауважив, що можна багато чого втратити, але ніхто не зможе відібрати в мене віри й впевненості в спасінні, яку маю від Господа. Саме це надихає й надає сміливості. Коли ми відвідували деокуповані території й дивилися в розгублені очі людей, це спонукало нас говорити їм про надію, про те, що буде краще, про те, що з Богом ми можемо пройти всі випробування. Під час війни я сформував для себе три правила: замість хвилювання я повинен діяти; замість жалю я повинен жертвувати; замість занурення з головою в інформаційні джерела я повинен молитися.

Наша справа не закінчилася зі звільненням Київщини. Ми також допомагали допомагати іншим областям, де люди мають гостру потребу. Щойно з'явилася можливість, ми стали везити та передавати допомогу на Чернігівщину, Сумщину, Харківщину. Зараз зосередили увагу на жителях нашого міста. Адже в складній економічній ситуації не кожен має можливість придбати навіть речі першої необхідності. Тож знаходимо таких людей і відгукуємося на їхні прохання. А також ділимося з ними тою надією, яка є в наших серцях. Це наша головна мета.

Ми збиралися на молитву, наше сховище було незмінною локацією. Там було не так комфортно, як в основній



додому, впади на ліжко й проспави всю ніч». Я побачив, як змінився наш внутрішній стан, коли ми всю силу спрямували на добрі діла. Мені доводилося дивитися в десятки заплаканих очей, обіймати людей і говорити: «Усе буде добре. Ми пройдемо через цей непростий час». Фастів був центральною дорогою, якою їхали сотні й тисячі переселенців. Вони зупинялися в нашій церкві. На кріслах, просто на матрацах у коридорах — скрізь відпочивали люди під час комендантської години. Нашим завданням було — їх нагодувати, зігріти чаєм. Адже дехто був десятки годин у дорозі. З Ірпеня до Фастова при звичайних умовах можна заїхати за 40 хвилин, а люди добиралися впродовж 10 годин. Деякі з них — з немовлятами на руках. Вимушені переселенці щиро раділи навіть простій ковдрі на підлозі й дякували за це. Через нашу церкву пройшли сотні евакуйованих з Ірпеня, Чер-

За матеріалами студії «Крок назустріч»

СЛОВО ПАСТОРА

ЯК ПРАЦЮЄ МОЛИТВА?

Чи замислювалися ви над тим, як взагалі працює молитва? Чи знаєте ви її секрет? Чому на одні молитви Бог відповідає миттєво, а на інші відповіді потрібно чекати роками й іноді безрезультатно. Як зрозуміти Божу логіку щодо молитви, і чи це взагалі можливо?

Думаю, що останнім часом тільки лінивий не ставив собі таких запитань...

Нещодавно я виявив, що моє водійське посвідчення десь зникло. І треба було ж так трапитися, що пропажу я виявив саме перед поїздкою на дуже важливу зустріч. Можете уявити мій стан: мене чекає півсотні людей, я спізнююся, але розумію, що не зможу приїхати. Декілька разів переглянув усі місця, де воно могло би бути: в автомобілі, в особистих речах, зателефонував в офіс і друзям, машиною яких недавно їздив. Усе безрезультатно. Місце, де завжди лежало посвідчення, порожнє. Вкрали чи загубив? Я відчуваю, що починаю потіти. У мене паніка. Уже перед очима наслідки: треба буде перездавати знову на права, а це зайві витрати. А як бути зараз без авто?

Дружина запропонувала помолитися. Але як помолитися про втрачене посвідчення, коли надворі війна? Як турбувати Бога через такі дрібниці? Це видалося трохи незвичним, але я погодився. Дружина стала молитися. Я стояв поруч — і раптом почув внутрішній голос: «Глянь ще ось там...» Дружина молиться, а я йду геть. Вона здивовано поглянула на мене, бо я ніколи до цього не ходив під час молитви. Але як би це дивно не виглядало, я знайшов права саме там, де почув, вірю, від Бога.

Хтось може сказати, що це збіг обставин. Так, гаразд. Але чому цей збіг стався саме під час молитви? Чому я чітко зрозумів, де це місце? І чому подібних «збігів» у моєму житті було десятки?



У цій історії мене непокоїть інше. Чому на таку дрібницю, як втрачене посвідчення, Бог послав мені миттєву відповідь? А інші молитви за набагато важливіші речі ніби зависли в повітрі. Війна триває й досі, тисячі людей гинуть. Де логіка: чому на молитви одних Бог відповідає, а на молитви інших — ні? Чому на одні молитви тих самих людей Бог дає відповіді, а на інші мовчить.

Я знаю, що багато моїх співвітчизників розчаровані та ображені на Бога. Багато хто каже: «Навіщо взагалі молитися, якщо ракети як прилітали, так і прилітають, так само гинуть люди. Невже Богові все це байдуже? Невже важко перенаправити ракету в інше місце?»

Я не знаю відповіді на ці запитання, але добре знаю, переконаний у цьому й просто в це вірю, що молитва працює. Відповіді від Бога приходять. Не всі це бачать і не все ми бачимо, але

Богові не байдуже до людей — Він відповідає на наші молитви. І скажу так: навіть якщо це буде одна відповідь із десяти, але при цьому завдяки чуду буде врятоване життя людини, то варто молитися.

Високо на пагорбі стояло троє людей. Один підняв високо руки

ЦИТАТА:

МОЛИТВА — ЦЕ БОРОТЬБА. ЦЕ СПРАВЖНІСІНЬКА ВІЙНА ЗІ ЗЛОМ. ДЕСЬ ТАМ, У НЕВИДИМОМУ СВІТІ, ТЕЖ ТРИВАЄ ВІЙНА, І МОЛИТВА ЯКИМОСЬ ЧИНОМ СПРИЯЄ ПЕРЕМОЗІ.

до неба й молився. В одній руці він тримав жезл. Це був Мойсей, вождь народу ізраїльського. А внизу біля пагорба тривала жорстока битва євреїв з амалікитянами. У Другій книзі Мойсея про це сказано так: «І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемагав Амалік» (2М.17:11).

Здавалося б, яка дрібниця — підняті руки. Яка різниця — під-

няті руки чи опущені? Але вони були запорукою перемоги Божого народу. Тож, виявляється, різниця була. І ті, що були з Мойсеєм, побачивши цю різницю, ось що зробили: «І взяли вони каменя, і покляли під ним. І сів він на ньому, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця. І переміг Ісус (Навин) Амаліка і народ його...» (2М.17:12).

Молитва — це боротьба. Це справжнісінька війна зі злом. Десь там, у невидимому світі, теж триває війна, і молитва якимось чином сприяє перемозі. Тому, як каже Писання, підіймаймо чисті руки без гніву та сумніву в молитві до Бога.

Піднімати чисті руки означає, що наше серце має бути чистим. У ньому не має бути ні гніву, ані сумніву. Ми переживаємо вели-

чезні духовні поразки, живучи гріховним життям. Тому нам потрібно в покаянні прийти до Бога й змінювати своє життя, щоб ми ставали свідками духовних перемог, а не поразок.

Разом із тим апостол Павло пише: «Будьте тривалі в молитві і пильуйте з подякою в ній» (Кол.4:2:3). І такі заклики ми знаходимо в кожному його посланні. І найголовніше, що Ісус Христос залишив для нас приклад саме такої молитви в Гефсиманії. Замисліться: Він — Бог, але, живучи на землі, звертається до Небесного Отця. Він просить про щось, але разом із тим каже: «Хай буде не Моя воля, а Твоя, Отче!» І там він молився так, що краплини крові виступали на чолі, бо молитва — це боротьба. І чим більше були Його хвилювання, тим сильніша була молитва.

Я листуюся з солдатами, які перебувають на передовій, і молюся за них. І ось які свідчення від них я отримую: «Вночі в наше розташування прилетіло чотири ракети. А в нашому підрозділі всі живі...» Або: «Вчора попали в «заміс». Нас били з артилерії й гелікоптерів, але всі живі повернулися». Інший, йдучи на важке завдання, просить про підтримку в молитві. Ми молимося й згодом отримуємо повідомлення, що всі повернулися живими. Інший пише: «У мене танк двічі стріляв, але відбувся лише контузій».

Я не стверджую, що це все відповіді на мої молитви. Але я переконаний, що ці врятовані чудом життя — це результати чіхось молитов. Тому нам потрібно молитися, молитися наполегливо й щиро. Нам потрібні тривалі молитви й поімненні молитви за тих, хто на передовій, хто в полоні, кому загрожує смерть.

Знаю, що не на всі молитви буде така відповідь, якої ми чекали. Я досі не знаю, як працює молитва. Але якщо завдяки їй хоча б одне життя буде врятоване — це того варте.

Олександр ЧМУТ

НАС СПАСЛА МОЛИТВА

СВІДЧЕННЯ

Був ранок 24 лютого. Я збиралася йти на роботу. Моєму чоловікові подзвонили й сказали, що війна. Його відразу забрали, бо він військовозобов'язаний. Я й не знала куди. Стала молитися до Господа, щоб зберіг мого чоловіка й захистив моїх дітей — двох доньок віком три й десять років. І з нами була ще племінниця. Моя сестра ще до війни поїхала працювати в Польщу. Було важко прийняти рішення — чи кудись їхати, чи залишатися вдома. Зрештою поїхали до моїх рідних, на окраїну міста Суми. Там перебували тиждень. Чули вибухи, бачили, як їхали російські танки. Ми сиділи в підвалі по дванадцять годин. Було холодно. І діти боялися, і рідні мої були в великому

страху. Ми не знали, що буде з нами. Та нас спасала молитва й Слово Боже, читання Біблії. Надія була тільки на Бога.

Подяка Богові, що змілювався над нами. Танки проїхали по місту й нікого не зачепили. Це чудо від Господа нашого. Потім ми почули про зелені коридори. Моя сестра просила, щоб ми їхали до неї. Спочатку ми поїхали в Полтаву. Там, на вокзалі, чекали більше суток евакуаційний потяг. У той день було дуже холодно, діти спали просто на підлозі вокзалу. Я знову просила в Господа допомоги, щоб діти не захворіли після такого холоду. Багато плакала, це випробування було для мене дуже важким. Та Господь Ісус дав мені сили й підтримку — діти не захворіли. Ми нареш-

ті дочекалися потягу. Та коли сіли в нього, то виявилось, що він не той, що нам потрібен. З нього вистригнули вже на ходу. І це ще одне чудо, що з нами було все добре. Наступний потяг довів нас до Львова, де нас зустрів пастор і доставив нас до кордону з Польщею. Там незнайома дівчина запропонувала нам свою допомогу — підвезти до гуманітарного табору в Польщі, у м. Катовіце. У цьому таборі ми спали на підлозі, бо людей було дуже багато. Я настільки втомилася, що міцно заснула, обійнявши своїх дітей. А коли прокинулася, то бабуся, яка сиділа навпроти нас, сказала, що вночі якийсь чоловік розглядав наші речі та сумку, у якій лежали наші збереження, і пішов, коли вона звернулася до нього.

На четверту добу ми на решті доїхали до сестри. Нам польська сім'я запропонувала квартиру, їжу, одяг і все інше, у чому мали потребу. Правда, після такої важкої дороги мені стало погано, дуже боліла голова, почало відніматися палець на руці. Та Господь повністю мене зцілив. Я стала просити в Нього, щоб показав, до якої церкви мені йти. У соціальних мережах побачила церкву в м. Катовіце, у яку ми в неділю поїхали на служіння. Саме була проповідь про хрещення Духа Святим і молитва за тих, кого Господь ще не охрестив. Я вийшла на молитву, але особисто за мене не помолилися. Після закінчення служіння я підійшла до пастора, і він за мене помолвився. Тоді Господь охрестив мене Духом

Святим — і я стала молитися іншими мовами. У мене з'явилася сила стояти в молитві за нашу країну.

Через місяць ми повернулися додому та зустрілися з чоловіком і татом. Я дякую Господу, що відповів на всі мої молитви. Дякую за його любов до мене та моєї сім'ї, за всі чудеса, які Він виявляє і далі всім нам. Війна, на жаль, ще не закінчилася, та Господь нас береже, дає спокій душі моїй.

Цим свідченням я хочу підбадьорити всіх тих, хто перебуває у відчаї, печалі, знесиленій. Господь любить нас всіх та милує, і не перестає допомагати всім, хто просить у Нього. Бажаю всім Божим благословень.

**Юлія Касьяненко,
м. Суми**

СТОРИНКАМИ ІСТОРІЇ

ЯК БУТИ СВІТЛОМ У ЧАС,
КОЛИ САМОМУ СКЛАДНО?

«У темні часи добре видно світлих людей», — цю фразу, яку сказав відомий письменник ХХ ст. Ерік Марія Ремарк, за останні пів року чув, мабуть, кожен. І дійсно, від початку війни ми чуємо безліч історій звичайних людей, які в міру своїх сил, а часом і надміру намагаються допомогти тим, хто поруч. Хтось вивозить ледачі із небезпечних місць, хтось збирає продукти й медикаменти, хтось відкриває свої домівки для переселенців... У нашому суспільстві гуртуються представники різних сфер, щоб допомогти один одному пройти цей важкий період. Спостерігаючи й захоплюючись поспівачами пересічних людей, які жертвовно допомагають один одному, я пригадав історію людини, про яку написали такі слова: «...Все своє життя він надихав молодих людей робити свій посильний внесок у те, щоб людям у всьому світі жилося краще».

Ерік Ліддел запам'ятався декому завдяки тому, що став чемпіоном на олімпійських іграх у Парижі в 1924 році, але багатьом він відомий як священнослужитель і місіонер, який присвятив своє життя служінню людям.

Хоча спорт дуже подобався Лідделу, він не був змістом його життя. З девізом: «Я вірю, що Бог створив мене для певної мети», у 1925 році він залишив спортивну кар'єру й поїхав в Китай як місіонер. У Китаї Ліддел працював в християнському коледжі, де навчав підлітків духовних цінностей та долучав їх до спорту. Там же, у Піднебесній, Ерік одружився з Флоренс, місіонеркою з Канади. У них народилися троє донечок.

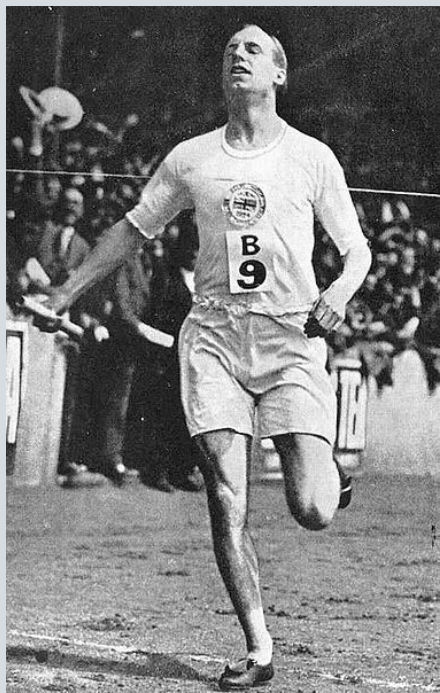
Після вторгнення Японії в Північний Китай у 1937 році, а потім ще й почалася Друга світова війна, умови проживання в Китаї стали дуже важкими. Відправивши сім'ю в Канаду, Ерік, як пастор-місіонер, підтримував нужденних. Допомагав їм їжею та надавав медичну допомогу, відвідував церкви, служив людям.

У березні 1943 року Ерік Ліддел був ув'язнений, його відправили в концентраційний табір поблизу Пекіна. З самого початку свого ув'язнення Ерік став допомагати полоненим, які були повністю зломлені ситуацією, що склалася. Дорослих він підтримував морально, вивчав із ними Біблію, а з молоддю займався спортом, викладав природничі науки. Місіонер удень і вночі молився за хворих, доглядав дітей. Провівши в важких умовах табору майже два роки, Ерік Ліддел помер від наслідків пухлини в мозку. Через день після похорону один із ув'язнених сказав про Еріка: «Серед нас жив Христос, а вчора він помер...»

Ерік Ліддел — «людина віри» свого часу. Заради вищого покликання він зрікся успіху, багатства, визнання, зрештою, і самого себе. У його житті виявилось себе бажання наслідувати життя Ісуса Христа, Який дуже любив людей.

Ісус закликав своїх учнів бути «світлом для світу». Це про наші справи, про повсякденне життя, про допомогу ближньому. Сьогодні є дуже багато людей, які перебувають у важких обставинах, у горі, внутрішньо спустошені від постійних стресів. Допоможімо їм практично, словами підтримки, молитвою. Не втомлюймося допомагати. Багато хто говорить, що втомився від війни, горя, новин, обставин. Але Христос не втомлюється любити нас і піклуватися про нас. Тож черпаймо силу в Богові й, оновлені, ідімо разом до Перемоги і тут на Землі, і в Небесах!

«Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, Який на небесах» (Євангелія від ап. Матвія, 5:16).



Ерік Генрі Лідделл (англ. Eric Henry Liddell; нар. 16 січня 1902 — пом. 21 лютого 1945) — британський легкоатлет, який спеціалізувався в бігу на короткі дистанції.

Олімпійський чемпіон-1924 з бігу на 400 метрів. Бронзовий призер Ігор-1924 у бігу на 200 метрів. Екс-рекордсмен світу з бігу на 400 метрів.

По закінченні спортивної кар'єри працював у християнській місії в Китаї.

Підготував Микола ХРОКАЛО

ПОРАДА

ПОНАД 180 ДНІВ ВІЙНИ
ЖИТТЯ

Війна — це наче гірська стежка, яку потрібно подолати. З одного боку — прірва; з іншого — прямовисна стіна. Жити під час війни значить мати баланс — не звалитися в провалля відчаю, безвиході, провини вцілілого, безсоння, разом з тим не дертися на скелю нереального чи неможливого. Не треба постійно оглядатися назад і жалкувати про «не той поворот», неправильне, поспішне чи запізнале рішення. Не варто сісти посеред стежки і робити вигляд, що нічого такого не відбувається і ти просто милуєшся краєвидом.

Потрібно рухатися вперед. В балансі. Страхуючи та підтримуючи один одного. Роблячи по одному кроку за раз.

І ось чому навчився я.

1. Радіти кожному новому дню. Дякувати Богу за дах над головою, каву зранку, добру їжу, паливо у машині. Хтось скаже «а як же радіти і насолоджуватися цим всім, коли наші хлопці в окопах, потерпають від холоду, спеки, комарів, обстрілів?..» — на що є лише одна відповідь: вони заради того і потерпають, щоб захистити твоє життя. Саме тому наступний момент...

2. Виявляти вдячність та повагу війнам нашої армії. Йдеться не лише про компліменти та словесну подяку. Молитви важливі і дуже цінуються солдатами — бо ж «в окопах нема атеїстів». Брати участь у матеріальній підтримці — також вкрай важливо.

3. Маю на увазі розподіл витрат на себе і на інших. Радіти життю можна без надмірних покупок. Наприклад, за останні 180 днів війни скільки людей все ж витягли зі своїх сервантів «той самий» сервіс і наразті скористалися ним за призначенням? Замість цього зекономлені кошти варто перенаправляти.

4. Брати участь як у



фінансовій підтримці, так і в безпосередній активній участі. Хтось має оплатити гуманітарну допомогу, а хтось має роздати її. І колись десь буде нестача — справа понесе втрати. З мого досвіду варто брати посильну участь як в фінансовій участі (хоча б мінімальній), так і в безпосередній фізичній праці — завантаження, сортування, доставка, розподілення, закупівля, спілкування з людьми тощо.

5. Зберігати душевну чутливість та чуйність. Війна робить серця черствими. Мат і прокляття прилипають до язика. Епатажні кадри коментують футбольний матч, не підбираючи слова, і це викликає величезне захоплення серед мас. Не розділяю такі настрої. Я вже писав, що на півночі Чернігівщини мати, тобто нецензурні слова, називаються «москалі». І це дуже показово. Так склалося, що ми воюємо з москвитами на фронті. Цій війні не сто вісімдесят днів, і не вісім років — насправді вона триває як мінімум три століття, а то й більше. І саме руській мат — невід'ємна частина «русського міра». А оскільки слова народжуються в серці, потрібно...

6. Насичувати серце Божим Словом. В перші дні війни я помітив, що читати Біблію не хочеться. Питання не в тому, що «війна відкидає все зайве

і лишається тільки те, що насправді потрібно і корисно для виживання». Апетит і сон теж були порушені, а вони вкрай потрібні для виживання, ніхто не буде це заперечувати. Тож мені довелося примушувати себе нормально харчуватися, мати достатній сон, і — відвойовувати час для перебування у молитві й читанні Біблії. Мій досвід — Біблія тишить набагато краще, ніж топ-блогери. Хтось сказав: «Новини розкажуть нам, що відбувається. Біблія пояснює, чому це відбувається».

За останні кілька місяців життя розкидало моїх друзів по Україні, Європі, занесло навіть на інші континенти. Не хочеться думати про те, що когось із них я вже ніколи не побачу, але скоріше всього так і є. Дяка Богу, є величезні можливості для комунікації, і їх треба використовувати, щоб...

7. Підтримувати і прим-нувати соціальний капітал. В кінці лютого — на початку березня ми всі переконалися в тому, що гроші не завжди все вирішують. Друзі — наше найбільше багатство. Підтримувати з ними стосунки — першочергова задача. Крім того, з'являються нові знайомства, нові сусіди, нові контакти — і це теж треба використовувати на повну. Цілком можливо, що ці знайомства — початок історії, яка триватиме десятиліттями...

Олег ПАВЛІЩУК

ПОРАДА

За кілька місяців війни ми пережили неймовірний стрес і ряд психологічних травм. При цьому хтось здатний швидше вийти з шокостану, а хтось наче «застряг» і знову прокручує в пам'яті пережиті потрясіння. Що з цим робити? Як вибратися з замкнутого кола болючих спогадів?

Порада 1
Виливайте свій біль перед Господом.

Біблія каже: «Блаженні ті, що плачуть, бо вони будуть утішені». Тому будьте чесними зі своїми емоціями, не пригнічуйте їх, а перетворітьте в щирі молитви.

Порада 2
Не дозволяйте проблемі змінити ваш погляд на себе.

Травматичний досвід нав'язує людям певне світосприйняття: «Тепер ти — жертва, біженець, постраждалий...» Однак у першу чергу ви — це не те, що з вами трапилося, а Боже творіння та Його дитя.

Порада 3
Вірте, що пережите вами не було даремним.

Ви не можете переписати власну історію. Але можете дати їй новий заголовок. Наприклад, замість «Я не бачу, як далі жити» проголосити: «Я не знаю як, але Бог може обернути це зло на благо».

Порада 4
Не піддавайтеся безпорадності та апатії.

Є речі, яких ви вже не можете змінити. Але є й те, що досі у ваших силах. Тому сконцентруйтеся на тому, що можете робити прямо тут і зараз.

Порада 5
Продовжуйте мріяти!

Щоб вибратися зі стресу, нам вкрай потрібна яскрава картина майбутнього. Ідучи на хрест, Ісус бачив перед собою не лише смерть, але й славне воскресіння та спасіння тисяч людей.

Тож пам'ятайте: останнє слово завжди за люблячим Господом.

Микола САВЧУК

ЖИТТЯ МІСІЇ

ПОСВЯТА ДОМУ МОЛИТВИ У ХОМУТЦІ

7 серпня 2022 року в с. Хомутець на Житомирщині відбулося водне хрещення та посвята дому молитви. Урочисте богослужіння зібрало церкву, а також чимало гостей та місцевих жителів.

Перша частина зібрання відбулася під відкритим небом і почалася вже традиційно для воєнного часу молитвою за Україну. Увійти у завіт з Богом приготувалися 37 чоловік, серед яких була і молодь, і літні люди. Оскільки поблизу Хомутця не знайшлося водойми, яка б відповідала потрібним умовам, хрещення відбувалося в басейні на подвір'ї дому молитви.

Вітаючи людей у білому одязі з їхнім святом, пастор, місіонер «Голосу надії» Сергій Тарасюк зауважив: «Ісус Христос проголосив двоєдину умову: «Покайтеся і віруйте в Євангелію!» Покаяння — це розворот: «до гріха — плечима, до Бога — очима». Віра потрібна, щоб спастися від вічної загибелі, щоб догодити Богу, щоб протистояти дияволу, щоб



перемагати світ, щоб повернутися в рай. Тож будьмо віруючими людьми!»

У своєму зверненні єпископ, директор місії «Голос надії» Микола Синюк сказав: «Одного разу апостол Павло прийшов у м. Ефес і запитав людей, які приймали хрещення: «У що ви християни?» Запитайте себе: «У що сьогодні я охрещений (тобто занурений)?» Я зустрічав людей, які були охрещені у власну роботу, професію — ні на що інше часу немає; у власну релігію — «в якій вірі народився, у такій і помру»; молодих людей, які були охрещені в інтернет — вони звідти не виходять... Віруючі люди — охрещені в ім'я Отця, Сина і Святого Духа. Вони дають Богу обітницю доброго сумління. Тож нехай слова вашої обітниці завжди будуть напрямком, орієнтиром у житті».

Після хрещення богослужіння продовжилася у приміщенні. Була звершена молитва посвячення дому молитви, а також таїнство Причастя, у якому впер-

ше взяла участь охрещені члени церкви.

«Посвячення — це відокремлення для спеціального призначення, — пояснив Сергій Тарасюк. — Щоб ми не привласнювали, що це наш дім чи церковний. Це — Божий дім. Звертаюся до кожного жителя нашого села, кожного гостя, кожного переселенця, хто бажає почути Боже Слово, помолитися — цей дім служитиме для вас! Це місце поклоніння. Для тих людей, які раніше не відвідували церкву, є дуже добра новина: ваше місце ще ніким не зайняте, поспішіть!»

Після богослужіння місіонери та інші служителі мали бесіду з Миколою Синюком. Розмовляли про стан справ в Україні, про актуальні проекти братерства. Зокрема, обговорили варіанти проведення запланованої в жовтні місіонерської школи, мета якої — утворення нових церков на Житомирщині. А також ділилися планами та досвідом служіння біженцям у Європі.

Дмитро ДОВБУШ

ХРИСТІАНСЬКІ НОВИНИ

ЩОНАЙМЕНШЕ 240 РЕЛІГІЙНИХ СПОРУД ПОСТТРАЖДАЛИ ВІД ВІЙНИ

Внаслідок російської агресії проти України найбільше храмів, мечетей і синагог зруйновано в Донецькій області — 63. На другому місці за кількістю руйнувань релігійних споруд Київська область — 47. Війна спричинила масштабне знищення та пошкодження храмів і домів молитви також у Харківській (37) та Луганських (34) областях. Ці дані оприлюднив Інститут релігійної свободи 29 червня під час Саміту з міжнародної релігійної свободи (IRF Summit 2022) у Вашингтоні, США.

Голова правління Інституту релігійної свободи Олександр Заєць у своєму виступі зазначив, що з 24 лютого 2022 року, після повномасштабного вторгнення в Україну, напади Росії на свободу віросповідання стали більш жорстокішими. «Якщо останні кілька років російські загарбники лише погрожували вбивством священиків, то тепер релігійних лідерів вбивають і катують — знають, але в набагато більших масштабах, ніж у 2014 році. Якщо раніше російська окупаційна влада виганяла українських віруючих із їхніх церков і домів молитви, то тепер Росія без жодної військової потреби знищує духовну спадщину України артилерійськими обстрілами та ракетними ударами», — сказав він.

Керівник IPC також зауважив, що на окупованих українських територіях відкрито реалізується імперіалістич-



на політика Росії, заснована на ідеології «Русского міра». Наприклад, окупаційна влада вилучає українські книги з бібліотек і спалює в громадських місцях, забороняє використання української мови в публічній сфері та навіть на дорожніх знаках. Крім цього, окупаційна влада намагається взяти під контроль усю релігійну діяльність, примушує українські місцеві релігійні громади виправдовувати російську агресію та підпорядковуватися російським релігійним центрам. Російські військові змушують проукраїнських релігійних діячів до співпраці із застосуванням

погроз і тортур. У дослідженні IPC наголошується, що російські медіа та релігійні діячі, такі як Патріарх Московський і всієї Русі Кирил, виправдовують війну проти України пропагандою нібито захисту православних віруючих Московського Патріархату та російськомовних. Натомість російська військова авіація та артилерія знищують як храми, так і самих віруючих, незалежно від мови, конфесії та етнічної приналежності. Показово, що найбільше храмів і релігійних споруд, постраждалих від російських обстрілів, належать Українській Православній Церкві, яка донедавна перебувала у канонічній єдності з Московським Патріархатом.

РЕЛІГІЙНІ СПОРУДИ

постраждали від обстрілів внаслідок повномасштабного вторгнення Росії в Україну
* станом на 16 червня 2022



Щонайменше 240 релігійних споруд різних конфесій постраждали внаслідок повномасштабного вторгнення Росії в Україну

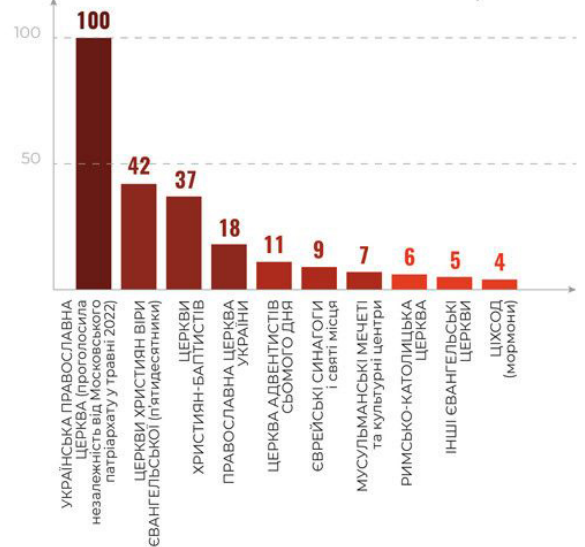
IPC Інститут релігійної свободи

LOCKED FAITH .org

Проект IPC підтримує Посольство Королівства Нідерландів в Україні
Kingdom of the Netherlands

КОНФЕСІЙНА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ

релігійних споруд, пошкоджених від обстрілів внаслідок повномасштабного вторгнення Росії в Україну
* станом на 16 червня 2022



«У східних і південних регіонах України, де бойові дії досі тривають, масштаби руйнувань релігійних споруд будуть дедалі зростати. Водночас це не виключає небезпеки для релігійних громад центру та

заходу України, адже внаслідок ракетних ударів російських військ постраждав православний храм навіть у Львові», — зазначив він.

irs.in.ua

ДОВІРА БОГУ

У старі добрі часи, коли найстрашнішою загрозою вважався коронавірус, я проводила семінар на тему «Справжня я». І одне запитання з нього ось уже третій місяць бентежить душу.

Говорячи про довіру Богові, я запитала: що найстрашніше може з нами трапитися на землі? Смерть! Але ж смерть – це початок вічності, тому це не найстрашніше. Думала, це риторичне запитання, відповідь на яке очевидна, і пояснювати нічого не треба. Та я помилялася. Це було запитання, відповіді на яке я тоді не знала.

Сьогодні знаю: є щось страшніше за смерть. Це звуки сирен і вибухів; це брехлива інформація, від якої пече в голові, бо розум просто не вірить, що це чує; це тортури невинних людей; гвалтування дорослих і дітей; вбивства немовлят; це плюндрування української землі під схвалення тих, хто називає себе християнином...

Цей список довгий... Та й цього досить, щоб зрозуміти, що навчитися в мирний час жити в час війни просто неможливо.

Але, щоб навчитися жити в час війни, у мирний час потрібно було збирати багаж істинних знань про Бога, про себе й про життя загалом, щоб смертоносне жало війни не завдало душі

ЩО ДАЛІ? ЖИТИ!



непоправної шкоди.

І те, що ми наклали в серці в мирний час, визначає наш стан у час війни.

Тому хтось сильний і стійкий, навіть якщо довелося пережити окупацію, чути вибухи бомб над головою і бачити окупантів на власні очі. Знаю таких.

А хтось ослаблений, зраний і пошкоджений, тому дуже чутливий до найменших подихів воєнних лихоліть. Сама такою буваю.

Що далі? Жити! Бо слова Ісуса: «Я прийшов, щоб ви мали життя і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10) звернені у всі часи – і мирні, і воєнні.

Вчепімося за Ісуса. Черпай-

мо з Його Слова силу й вітху.

Вчимося Йому довіряти, навіть коли здається, що Він не чує, бо Херсон та Маріуполь і далі в біді, а ракети долітають аж до західних околиць України.

Але Він чує. І в Нього є не лише план – але й День, коли цей жах закінчиться.

Ми переможемо, бо інакше й бути не може. Бо світло завжди проганяє пільму. Бо Ісус дві тисячі років тому назавжди переміг джерело зла й батька неправди всілякої.

Тому – живімо! Бережімо серця в довірі Господу. Бо нам ще відбудувати нашу найкращу у світі країну!

Людмила БЕНДУС

НЕЗРІВНЯННИЙ ХРИСТОС



Більше дев'ятнадцяти століть тому жив Чоловік, народжений проти законів природи. Цей Чоловік жив у бідності й був вихований у невідомості. Він мало подорожував і лише один раз перетнув кордон Своєї батьківщини – під час втечі до Єгипту, ще немовлям.

Він не мав ні впливу, ні багатства. Його родичі були люди скромні, без кваліфікації та освіти. У дитинстві Він вразив царя, в юності спантеличував лікарів, у зрілості керував природою, ходив хвиллями, ніби бруківкою, і утихомирював море. Він зцілював цілі натовпи без ліків і не брав жодної плати за свої послуги.

Він не написав жодної книги. Але всі бібліотеки нашої країни не вмістять книжок, написаних про Нього. Він не написав жодної пісні. Але Він дав теми для стількох пісень, скільком не дали всі композитори.

Він не заснував жодної школи. Але всі школи світу не можуть похвалитися такою кількістю учнів, як у Нього.

Він ніколи не командував армією, не закликав солдатів, не стріляв із гвинтівки. Але в жодного державного діяча ніколи не було стільки добровольців, які за Його наказом змусили би бунтівників скласти зброю і здатися без жодного пострілу.

Він ніколи не займався психіатрією, але зцілював більше розбитих сердець, ніж усі лікарі світу. Щонеділі по всьому світу завмирають колеса торгівлі та промисловості, і натовпи людей приходять на молитовні збори, щоб віддати Йому данину любові та поваги.

Де імена колишніх гордих правителів Греції та Риму? Де імена вчених, філософів та богословів минулого? Але ім'я цього Чоловіка звучить частіше й частіше. Час проклав уже дев'ятнадцять століть між Його смертю на хресті та нашим поколінням, проте Він досі живий. Ірод не зміг занапастити Його, а могила – утримати.

Він постає на найвищому п'єдесталі небесної слави, коронований Богом. Йому підкоряються ангели, поклоняються святі, і біси бояться Його – живого, близького Христа, нашого Господа та Спасителя.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

КРОСВОРД



По вертикалі:

1. Острів в Егейському морі. 2. Правнук Соломона, цар. 4. Буття 36:20. 5. Місто, побудоване Ашшуром. 6. Місто, у якому жив первосвященик Скева. 7. Начальник міста в Самарії за часів царя Ахава. 11. Один із авторів Євангелії. 12. Мати Самуїла. 13. Гора, на якій побудовано єрусалимський храм. 14. Слово, написане кистю руки на стіні в палаці царя Валтасара. 17. «Блаженні ..., бо помилувані будуть». 18. Давид порівняв себе з цією пташкою, коли його переслідував цар Саул. 21. Бабка-повитуха. 22. Символічна назва Єрусалима. 25. Місто (Іс. Навин 15:33). 26. Трава, з якої давали десятину фарисеї. 27. Представник войовничого племені, що проживало в північному Причорномор'ї. 28. Місто, у якому жив Ахімелех. 31. Місто-сховище в Гілеаді. 32. Один із місяців за єврейським календарем. 33. Місто, у якому народився апостол Павло. 34. Одне із юдейських міст. 37. Один із синів Якова. 39. Морський порт.

По горизонталі:

1. Самарійське місто. 3. Він живе в царських палатах. 8. Стародавній музичний інструмент. 9. Перворідний син Асира. 10. «... Господні на праведних, уші на його зойк». 14. Вежа єрусалимської стіни, назва якої означає «сотня». 15. Найвища церковна, судова й політична влада в Ізраїлі в час Ісуса Христа. 16. Один із так званих малих пророків. 18. Місто в Галілеї. 19. Суддя Ізраїля. 20. Стоянка ізраїльтян перед містом Рефідім. 22. Мати Ісаака. 23. Ім'я, яке дав Ісус своєму апостолу Симону. 24. Ароматична трава, з якої фарисеї давали десятину. 26. Острів у Середземному морі. 29. Син Асира. 30. Филистимське місто. 32. Той, хто протистоїть Христу. 35. Дружина Ламеха. 36. Син Веніяміна. 37. Кара на єгиптян. 38. Невістка Нооми. 40. Оголосив себе месією, і римляни стягли йому голову. 41. 74 псалом ...

Відповіді на кросворд, розміщений у №7 (липень), 2022р.

По вертикалі: 1. Естер. 2. Ласея. 4. Шеварім. 6. Тартак. 8. Метушалах. 9. Капернаум. 13. Ной. 14. Дан. 17. Сівраім. 18. Нааман. 20. Лістра. 23. Голан. 24. Керіт.

По горизонталі: 3. Дамаск. 5. Каріот. 7. Мефішошет. 10. Алфей. 11. Надав. 12. Лія. 15. Ештаол. 16. Патара. 19. Сім. 21. Калах. 22. Пурім. 25. Воанергес. 26. Німфан. 27. Гілбоа.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»

УВАГА, змінився розрахунковий номер:

UA65305299000026008020806717 в Приватбанку м. Луцька

Код 13359754

або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилення на газету

«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове



Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 70000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: 0332-25-44-06

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua